

A vy jste po celou tu dobu žil s pocitem, že někdo jde ve vašich stopách? vytrhla mě Lena z rozjímání. Na začátku to bylo k zbláznění, vzpomínal jsem, měl jsem na něj zlost, možná jsem i žárlil. Ale pak mi ho začalo být líto. Protože neměl na vybranou, celý jeho život byl předurčený, protože jsem ho už jednou žil. Cítil jsem se za něj odpovědný. Když se všechno, co člověk dělá, stane hned dvakrát, když každé rozhodnutí, které učiníte, se netýká jen vás, ale i někoho jiného, kdo je vám vydán napospas, pak raději i dvakrát přemýšlíte, co uděláte.

To je zvláštní představa, odvětila Lena, že by někde mohl být někdo jako já. Nejen někdo, kdo vypadá jako já, kdo žije stejný život, ale i někdo, kdo jako já uvažuje a cítí. Myslím, že se mi ta představa líbí. Je to, jako by měl člověk dobrou, ale opravdu moc dobrou kamarádku, která o vás ví všechno a o které víte všechno i vy, aniž byste o tom musely mluvit. Ne, namítl jsem, je to, jako by už jeden nebyl celý člověk, jako by se rozplýval. Je to strašné. Možná má každý někde dvojníka, přemítala Lena. A vy jste měl zkrátka smůlu, že jste toho svého potkal. Nevím proč, odvětil jsem, ale někdy mám pocit, že je tu jen kvůli mně. Kdybych ho býval nepotkal, nikdy by neexistoval. Jako by byl dítětem mé vzpomínky, vzpomínky, která se stala skutečností.

Nebyl jste nikdy v pokušení zasáhnout do našeho života? zajímala se Lena, abyste napravit chyby, které jste udělal,

abyste dal našemu životu jiný směr? Nebo jen ze zvědavosti, abyste zkusil, co se pak stane? Bojím se toho, odpověděl jsem. Kdo ví, co by z toho vzešlo.

Po druhém setkání nějakou dobu trvalo, než jsem se zase vzpamatoval. Pokoušel jsem se na své mladší já nemyslet, ale byl jsem posedlý touhou ho pozorovat, ověřovat, jestli skutečně žije můj život. A snad i tím, že můžu vzpomínat a všechno ještě jednou prožívat, byť už jen jako pozorovatel. Najít ho nebylo těžké, stačilo se podívat do svých starých diářů, a kdekoli jsem byl před šestnácti lety, tam byl teď on. Svět se změnil, rozvrh hodin na univerzitě byl jiný, i jízdni řád vlaků, nosil teď jiné oblečení a místo pevné linky používal mobil, ale zdálo se, že to všechno má na jeho život sotva nějaký vliv.

Na moji knihu se už skoro zapomnělo, zvali mě už jen zřídka a můj nakladatel se na novou knihu pomalu přestal ptát, protože jsem ho vždycky jen nějak uchlácholil. Jelikož jsem nenavázal ani žádný nový vztah, měl jsem spoustu volného času. A tak jsem toho druhého sledoval téměř nepřetržitě, chodil jsem na přednášky, které navštěvoval, čekal jsem na něj před domem, pozoroval ho při pochůzkách městem. Nakupoval jsem v obchodech, ve kterých nakupoval on, vysedával jsem po hospodách, kde se setkával se svými přáteli. Občas se stalo, že se naše pohledy střetly, ale zdálo se, že mě nevnímá, jako bych byl pro něj neviditelný nebo bezvýznamný.

Bylo zvláštní pozorovat své mladší já. Uvědomil jsem si, jak moc jsem toho zapomněl, a mnohé jsem si pamatoval jinak, než jak se to ve skutečnosti odehrálo. Často mě zaráželo, jak

jsem byl dříve naivní, a nejednou jsem měl chuť popostrčit ho nebo mu do ucha pošeptat radu. Ale nikdy jsem to neudělal, možná ze strachu, že by při přímé konfrontaci s ním mohlo dojít k něčemu nepředvídatelnému.

Zanedbával jsem svou práci, nesetkával jsem se s přáteli, nechodil se bavit. Až pak, zcela vyčerpán a na pokraji nervového zhroucení, jsem se rozhodl, že se přestěhuji do jiného města, do jiné země. Chtěl jsem od něj být co možná nejdál a nemuset ho už nikdy vidět, konečně být zase sám sebou a vést vlastní život. Po krátkém hledání jsem si obstaral místo na německé škole v Barceloně, ve městě, kde jsem ještě nikdy předtím nebyl, a kde mě tedy můj dvojník nemůže dostihnout. Vyklidil jsem byt, prodal nebo rozdal většinu svých věcí, zbytek jsem nechal u přátel. A odjel jsem.

Mám hlad, ozvala se Lena, a taky je mi zima. Pojdme se najíst. Chvilí trvalo, než jsme našli restauraci, výčep s přehledným jídelním lístkem. V ponurém lokále osaměle sedělo jen pár mužů, pili pivo. Lena vybrala stůl uprostřed místnosti, zdálo se, že jí nevadí, že ji ostatní hosté pozorují. Objednali jsme si něco malého a mlčky jedli. Dal jsem si pivo, Lena vodu. Chci mít čistou hlavu, prohlásila. Proč tu tedy jste, když už jste ho nechtěl nikdy vidět? Jedno po druhém, odvětil jsem.

V Barceloně mi brzy bylo líp. Neměl jsem toho s sebou víc, než co se vejde do velkého kufru, a ze začátku jsem bydlel v levném penzionu. Práce s dětmi se mi líbila, spřátelil jsem se s kolegy a kolegyněmi a zanedlouho jsem si našel byt v centru města. Zpočátku jsem žil poněkud v ústraní, připadalo mi,

jako bych se musel schovávat sám před sebou, sám před sebou utíkat. Ale časem jsem se v klikatých uličkách pohyboval volněji. S oblibou jsem vyhledával místa, kde bylo plno lidí, měl jsem rád pocit, že se ztratím v davu. Někdy jsem se celou noc toulal, dlouhé hodiny vysedával v kavárnách, a když zavřeli, tak jsem zamířil do nočních barů a pozoroval život. Nedaleko mého bytu se nacházel hotel, kde nocovalo hodně Švýcarů, a mě bavilo sledovat je a poslouchat, když si mysleli, že jim nikdo nerozumí.

Začal jsem chodit s jednou Argentinkou, která bydlela o patro výš. Byla v zemi nelegálně a protloukala se pomocí nejrůznějších příležitostných prací. Zřejmě jsem měl za to, že můj život půjde napodobit o to obtížněji, čím bude nenápadnější a bezúčelnější. Díky přítelkyni jsem poznal další Argentince, malé, volně propojené společenství lidí, kteří žili v nejistých poměrech, ale drželi spolu a pomáhali si, když měl někdo problémy s úřady, domácím nebo zaměstnavatelem. Až pak, když jsem byl ve městě asi sedmým nebo osmým rokem, se Alma vrátila zpátky domů. Její otec byl nemocný a ona chtěla být s ním. Uvažovali jsme o možnosti, že v její zemi něco společně vybudujeme, restauraci nebo knihkupectví, či dokonce švýcarskou školu, ale oba jsme to asi nebrali moc vážně. Ani plán, že ji v Argentině navštívím, jsem neuskutečnil.

Když Alma odjela, stýskalo se mi po ní víc, než bych čekal. Přesto jsme si psali čím dál méně. Zato jsem teď častěji pomýšlel na návrat do Švýcarska. Během doby, co jsem v Barceloně pobýval, přibývalo ve městě rok od roku turistů. Především historické centrum, kde jsem pořád ještě bydlel, praskalo pod náporem batůžkářů, co se sem sjížděli na mejdany.

A pak jsem ho zjara, jednoho sobotního rána spatřil. Chrise, skočila mi do řeči Lena. Ano, přítakal jsem. Jako každou sobotu jsem byl nakupovat na trhu La Boqueria. A najednou jde proti mně. Poznal jsem ho okamžitě, byl to bezpochyby on. Naše pohledy se krátce setkaly, ale ani tentokrát nedal najevo, že mě poznává, a bez mrknutí oka kolem mě prošel. Polekaně jsem se zastavil, otočil se a vydal se za ním. Loudal se mezi řadami stánků, aniž něco koupil. Následoval jsem ho ven z tržnice a dál starým městem. Patrně neměl žádný konkrétní cíl, po chvíli zašel do kavárny, dal si něco k pití, udělal si pár poznámek do sešitu a pokračoval v cestě.

Držel jsem mu celý den v patách. Potkat ho byl šok, zároveň jsem však pocítil velkou úlevu. To, že sem přijel, znamená, že vede samostatný život, že podniká věci, které jsem nedělal, že navštěvuje místa, kde jsem nikdy nebyl. Začal jsem o celém příběhu dvojníka pochybovat. Možná jsem si to všechno jen namlouval, přece jen jsem byl při našem prvním setkání opilý, a vůbec bylo všechno už tak dávno, že se to ve vzpomínkách zdálo neskutečné jako zlý sen po probuzení.